

Cătălina Matei
Lanul cu sârme întinse

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATEI, CĂTĂLINA

Lanul cu sârme întinse / Cătălina Matei

București: Tracus Arte, 2014

ISBN 978-606-664-293-4

www.tracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, str. Sava Henția, nr. 2, sector 1

© 2014 Tracus Arte

Cătălina Matei

Lanul cu sârme întinse

Tracus Arte

2014

lanul cu sârme întinse

când își găsesc sufletul

îl prind în cârlige

lanul cu sârme întinse

aduce miros de rufe curate în oraș

întotdeauna e ceva mort lângă tine

inima cunoaște mirosul

doar un doliu de bun simț
pe care-l porți din instinct
agățat cu bolduri sub piele

ziua

grea ca un lift în cădere

dans al membrelor

de ceva timp
toți au șoldurile sfărâmate

viața - un dans al membrelor

mișcarea se mută în cap

- ul pieptului
din vârtoare ies

păsări târând jumătăți

nicicum

cum o prinde-n țarc
cum jeleşte ea în corul femeilor din țarc
cum o aruncă din țarc
cum jeleşte în corul femeilor din afara țarcului

nutemaiubesc

plouă cu fiare de călcat încinse
se strâng pereții
cu tine-n menghină

nu mă mai iau în serios de mult

în oglindă

hopa-mitică
sare pe arcuri și râde

pianina
miorlăie ca-ntr-o împerechere

îi tai corzile cu unghiera

groapa de gunoi

de unde se pleacă cu
mâinile la spate

-
să fii disciplinat = să nu vrei

peste mormanul de pungi
stă în genunchi Dumnezeu

noaptea când nu se întâmplă nimic

nici somn nici dragoste nici război

te rogi să-nceapă odată

piele în jurul tău, luna -
o bucată de pepene galben
din care nu mai gust

vreau carne

la lună plină

mami când mă fac mare vreau să fiu mașină
să mă-ncarc la priză să nu visez să nu doară

când e lună plină
mama mă ia

în lumina ei
vrea să vadă

ce fac despărțirile dintr-o fată
ea s-a căsătorit cu tata și-atât

îi zic: e ca după ce vezi
un om mult de tot
apoi gata

avort

din pântec ies mâini
e ca la baba oarba
degete nebune dibuie în spațiul gol
degete nebune te trag înapoi în mine

mirosul tău îi mătură pe toți sunt
șaiszeci de zile de când te-ai dus
nu pun de-nmormântare
te țin până ți se duce duhoarea
și rămâi scheletul meu

la nouă luni te-am născut mort

noaptea două pisici albe

e bine să te refugiezi într-un petic de stradă neutră

mi-au ieșit în cale două pisici albe

nu-nțeleg legea care spune
pe asfalt se merge încălțat

camera mea e dezordonată ca strada
afară sunt necunoscuți

o mașină parchează în fața trotuarului
șoferul deschide portbagajul
ascultă muzică proastă

nu te uita

pianul

monstrul cu carii îmi mănâncă degetele
nu mă supăr în fiecare dimineață îmi cresc altele
dacă l-aș mângâia mai des ar uita să muște

ne iubim atât de rar

m-am trezit într-o duminică
aveam mâinile goale
am ridicat capacul
o droaie de degete
făceau dragoste de-a valma

cu ciocănelele

un cerc mic în care eu sunt centrul

afară e ceață
lângă mine
mame - bunici morți - cărți
puse într-o grămăjoară

stau zgribulită la colț
cu totul tras aproape
să nu mi se-ntâmpie nimic

ferită de mișcare

m-am îngrămădit de lene
să nu mă-ntind după lucruri
să-mi fiu la îndemână

dezordine în mine și în preajma mea
gol

spăl geamul cu limba

nu se vede dincolo

mi-e frică să ies

stau în aerul ăsta respirat de prea multe ori
stau între toate locurile atinse de mine

e plin de urme
mă simt în siguranță
dar dacă
pe geam e lipit nimic
ca un autocolant și-n afara lui
totul

mâna căzută în poală

m-ai călcat pe picior
când m-am apropiat
iarna venise de mult

împachetezi hainele subțiri în spatele rafturilor
tot ce nu folosești pui bine pentru mai târziu

vrăbiile nu pleacă la frig
se-nghesuie în pieptul meu

lasă-mă să te învelesc

nu mai folosesc niciun fel de atenționare

pot s-o iau razna mutește

înăuntrul scheletului
încă o dată eu
mai mică

în inimă o inimă
mai mică

cu felul de-a fi al unui animal sălbatic

dublura e un mijloc de apărare
nimeni nu vede vânătoarea dinăuntru

am nevoie de com-
pătimire m-aș lăsa să mor la vedere

iubirea pentru morți e cea mai mare

n-aș suporta nebunia ta mamă
dragostea ta
o piatră înghițită
mă ține cu picioarele lipite de pământ

sunt un animal sălbatic sfios

selecția naturală nu se dezice
cei mari se aleg între ei
nimeni nu se simte obligat

să rămână
să plece

ca și cum
s-au făcut două drumuri
pe o potecă îngustă

legăturile de care-mi amintesc

legăturile care mă fac să par nebună

mi se zbate un vierme în tâmplă

asta a devenit o boală
se ameliorează în somn
dintr-un instinct

în vis cearșaful se face pământ
pe-acolo calcă mulți oameni

nevoile comune ne fac să ne apropiem
e frumos când dăm
e frumos când primim

fără să spunem

Ana are o pisică

Ana nu are bărbat
Ana nu-și scrie cuvintele
Ana transcrie

condoleanțe venite de unde trebuie

Ana strânge părul
pe care pisica îl lasă pe haine
să-i țină de cald

Ana e înconjurată de doi
câte doi câte doi

Ana are privirea ocupată
adună cu grijă
fir cu fir
fir după fir

Libertate e unde

nimeni nu întreabă ce faci
și nu-ți amintești

libertate e când
unii oameni nu mai apar
și nu-ți dai seama

libertate e când
mergi la piață
și cumperi ce nu-ți trebuie

libertate e când
ți-e frig
și deschizi geamul

libertate e în
fragilitatea becului
în mucegaiul pâinii

libertate e când afli că
se poate oricum
se poate fără orice
se poate fără oricine

libertate e când refuzi

nevoie după nevoie după nevoie după
libertate e libertate e libertate e
bucurie în aerul dimineții
e de la capăt și asta e bine

te urăsc în timp ce dormi

corpul meu sluțit vrea
și se rușinează

lângă copilul apărut
pe care nu știi dacă îl iubesc

durerea asta are ceva
dintr-o pianistă cu negru sub unghii

zilele astea mă fac să semăn
din ce în ce mai mult cu o mamă
din ce în ce mai puțin cu o femeie

ieri simțeam
azi am uitat

copilul nostru e la fel de real
ca spațiul dintre noi

agitație

motanul din pervaz
așteaptând o mână să deschidă geamul

femeia speriată
legându-și primul bărbat de picior

biciclistul bătrân
cu două elastice pe fiecare crac al pantalonului

și eu

femeile din trib

oamenii sunt cerceii pe care mi-i pun
să nu mi se-astupe găurile

noaptea-i așez cu grijă pe noptieră
ca să nu mă-nțep în ei

am coșmaruri:
voi ajunge ca femeile din trib
cărora le atârnă urechile

noaptea o halcă de carne

poeții
 bețivii
 lampagiii
 câinii
 femeile noștii
se împrumută de gesturi mârâind

ei țin lumina aprinsă
când ceilalți o sting
pentru puțină moarte

puși să latre la lună
păzesc adormiții
ce nu se mai apără

noaptea oamenii din capul meu

se zbat înghesușiți într-o cutie de carton
când mă trezesc
îi așez ordonat pe raft

rămân cu degetele lor agățate în păr

c-o linguriță în mână mă uit în gol

masa e plină de firimituri
am multe soiuri de piele

ies cu tălpile tăiate
în ziua fără umbră

patru pereți albi

câte cămăși de forță să mai înghesui pe mine
câte dopuri și perne să-mi mai îndes în gură

îl trag de guler
și țip nu mai pot

îmi pune pe cap
(în chip de aură)
un colac de salvare

Dumnezeule,

ești prea frumos pentru mine

câinii nu se sinucid au stăpân

oamenii au alți oameni

ștreangul legănat de la stânga
la dreapta te-mbie la somn

nu-i o-ntâmplare simplă
așa cum închizi ochii

delfinii știu că respirația
ar trebui să fie o hotărâre
pe care nu o mai iei

cu dumnezeu în stomac

atât de puțin dumnezeu

mi-e gol

voi săpa într-un copac să-l caut
să mă vâr în el, să-i trag scoarța peste mine

și fac o scorbură în mijlocul meu

acolo l-am simțit ultima oară
cocoșat într-o durere de ulcer

neputință

unde se-nterup urmele e o țintă
pe care mă așez în poziție de fetus

al meu

aburul meu
gura mea

atât de al meu
a curs afară din mine

ce faci tu ce faci tu afară din mine
ți-am strigat stai acolo că o să...

și-a murit

spatele

atât de singur spatele
fără buric și sfârcuri
imposibil să ți-l mângâi
uneori îmi vine să mă sucesc

el e monstrul care se întoarce
care încheie încuie plânge
plâng

mâinile mari

îmi plac mâinile mari și grele
bărbat care sugrumă ca o anacondă
îmi plac bocancii care calcă dur
îmi place vocea groasă cu puține cuvinte

mă uit
cu jind la cei care pleacă
cu ură la cele care rămân

dumnezeule dacă ai mâini de bărbat ia-mă în brațe
eu aștept

cutia

sunt o cutie în care depozitez urme de bărbați

tălpi fără amprente
gesturi fără oameni
mâneci fără mâini

nasturii cu care și-a închis ochii

sunt din sticlă lustruită
oamenii se izbesc de ei

și cad

îi plac vorbele pe care le aude
și nu le deslușește

muzica deșirată

își citește horoscopul
își pune gâtul pe marginea cuțitului

în loc de cafea

se-nchide la nasturi

cu urechea lipită

iubirea noastră a ajuns în pământ
încăpățănare de-a trăi oriunde și oricum

m-așez în genunchi
lipesc urechea jos
s-o aud cum geme
cum se zbate

nu (ne) mai ajunge

de azi
se moare întruna

o să te mănânce timpul iubitule

prima iubire

o pui în aluat

o lași la dospit

simți gustul pâinii calde

din ziua când copil fiind

alergai și ți se făcea foame

când ești în capul meu

mi se mișcă pielea
și-mi așez mâinile pe ea

(nu-i ca atunci
când îți tremură stomacul de foame
și-l liniștești cu o palmă deasupra)

un copil căruia
îi mângâi fruntea
îi spui să aștepte
că trece

într-o noapte ca asta

într-o noapte ca asta
când femeile sunt violate
și gardienii beau ca să dea mai tare
știi că nu te iubesc

păzesc leagănul ascuns în pod
țin perna strâns între dinți

am uitat sânul care mă creștea
femeile plâng cu plapuma pe ochi

încotro

fug
mă-ncurcă mâinile urechile tălpile
mă-ncurcă fiecare înghițitură de apă
și părul ce tot flutură mă-ncurcă
mi le-aș da pe toate jos

plec
în loc să fac bagaje despachetez
m-am luat m-am așezat pe pat
descos pielea
scot toate măruntaiele
rup oase fire tendoane

la mâini am renunțat
să n-apuce să nu strângă
să nu lovească să nu mângâie

doar picioare și ochi
și mă-ncurcă degetele

de ce să dai din mâini

această femeie singură
ce are grijă de copiii altora

ea urlă ei urlă
așa se văd mai bine

bărbatul de care se îndrăgostește
dă cu piciorul

ziua coboară unde
se râde cu voci de clovni

acasă e doar
un animal căruia i se face somn
prea devreme
se scoală în noapte să facă filme
în care și-ar dori să joace

orice se poate accepta
în muțenie

de ce dai din mâini

gutuia din capul pieptului

crește cu fiecare zi în care uiți
mă ține cu tălpile lipite de gresie
aștept un pumn în spate
să scui să mă mișc din loc

(farmecul celor care cheamă
slăbiciunea celor care se duc)

lumea zâmbeste celor cu față de copil
și atât
mai departe
nu am fost

te țin adunat o armură fină de aluminiu

mâinile mele schimbate în foarfece
n-au voie să te atingă

dar mirosul inuman
și curiozitatea limbii
m-au împins atât de aproape
cât să-ți apară o tăietură

o cadă albă strecurată
în care ai curs

m-am îmbăiat în lichid vegetal
și pentru prima oară am simțit

cineva scuipă de la etaj

mă-ntrebi ce am
și nu pot să dau din cap
în semn că văd
în semn că te aud

e starea pietrei
care mă conservă

cuvintele ținute dincolo
de gură se decantează

nu scuipă nimeni
sunt duduile coapte
duduile pe care n-am ajuns
să le culegem

copil

crescut pe oase
încercate scobite viermănoase

acel „după” va fi?

acum rămân
imitând mișcările mamei
cu o resemnare
ce aparține doar femeii

tu vei ajunge ca tata
să aduci fericire altora

copilul va termina
ce nu am apucat noi

Cuprins

lanul cu sârme întinse / 5
o câmpie vastă în care-mi pierd mințile / 6
întotdeauna e ceva mort lângă tine / 7
dans al membrelor / 8
nicicum / 9
nutemaiubesc / 10
nu mă mai iau în serios de mult / 11
groapa de gunoi / 12
noaptea când nu se întâmplă nimic / 13
la lună plină / 14
avort / 15
noaptea două pisici albe / 16
pianul / 17
un cerc mic în care eu sunt centrul / 18
spăl geamul cu limba / 19
mâna căzută în poală / 20
nu mai folosesc niciun fel de atenționare / 21
cu felul de-a fi al unui animal sălbatic / 22
sunt un animal sălbatic sfios / 23
legăturile de care-mi amintesc / 24
Ana are o pisică / 25
Libertate e unde / 26
te urăsc în timp ce dormi / 28
agitație / 29

femeile din trib / 30
noaptea o halcă de carne / 31
noaptea oamenii din capul meu / 32
patru pereți albi / 33
câinii nu se sinucid au stăpân / 34
cu dumnezeu în stomac / 35
neputință / 36
al meu / 37
spatele / 38
măinile mari / 39
cutia / 40
nasturii cu care și-a închis ochii / 41
cu urechea lipită / 42
o să te mănânce timpul iubitule / 43
când ești în capul meu / 44
într-o noapte ca asta / 45
încotro / 46
de ce să dai din mâini / 47
gutuia din capul pieptului / 48
te ține adunat o armură fină de aluminiu / 49
cineva scuipe de la etaj / 50
copil / 51

Redactor: Cosmin Peța

Imagine copertă: Hubert-Duprilot, *Silence*, 2012

Tehnoredactor: Emilia Petre

Bun de tipar: aprilie 2014. Apărut: 2014

Editura Tracus Arte, str. Sava Henția, nr. 2, sector 1, București.

E-mail: office@edituratracusarte.ro, vanzari@edituratracusarte.ro

Tel/fax: 021.223.41.11.

Tiparul executat de S.C. WorldMediagraph București

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul

Uniunii Scriitorilor din România